

ALLÒ QUE NO VAN DIR ELS DIARIS

Conte, de Joan Blanquer

Devien ser dos quarts i mig de nou del matí d'un dia que, almenys per a mi, no podia haver començat millor. Ja en sortir de la dutxa havia experimentat una sensació de felicitat inexplicable i, a l'ascensor, la noia del quart, segona, atractiva com sempre, m'havia ofert el seu millor somriure embolcallat amb la forta olor d'un desodorant de provada eficàcia, a jutjar pel temps que feia que el venia utilitzant. El croissant i el cafè amb llet al bar de la cantonada m'havien semblat més saborosos que mai i al carrer lluia un sol resplendent, com ho acostuma a ser en els dies serens de primavera. Sense presses i taral·lejant una música en voga que havia escoltat per la ràdio mentre m'afaitava, havia arribat a la Sucursal disposat a començar la meva feina, monòtona, però fàcil i per això fins i tot agradable, després d'encendre la primera cigarreta del dia, com sempre, de tabac nacional mentolat. Sí, devien ser dos quarts i mig de nou.

"Tothom a terra! És un atracament. Tothom a terra!". De fet, aquestes paraules foren pronunciades -a grans crits- en una llengua diferent de la nostra, però tots els qui ens trobàvem a l'oficina -els dos companys i un parell de clients matiners- les vam entendre perfectament. La prova fou que d'una manera immediata vam llançar-nos a terra, millor dit, vam caure-hi talment fulminats per un llamp. Dos revòlvers i una escopeta de canons retallats amb què els atracadors ens apuntaven no invitaven pas, certament, a una resistència més o menys heroica, ans bé a una rendició incondicional. Que fou allò per què vam optar tàcitament i unànime.

Jo em vaig ajeure bocaterrosa, sen-

se preocupar-me, és clar, gens ni mica de buscar una posició més o menys còmoda ni, molt menys, de si podia resultar grotesca. Penso que sí que ho devia resultar perquè no vaig preveure que una de les potes quadrades de la meva taula metàl·lica m'apretaria dolorosament el costat esquerre del pit i que hauria de mantenir el cos encogit ja que, altrament, el cap em topava amb el sòcol d'un armari proper al meu lloc de treball. I per si això no fos prou, el manyoc de claus que acostumo a dur a la butxaca del pantaló se'm clavava amb enutjosa obstinació a la cuixa dreta.

L'atracador que duia l'escopeta de canons retallats avançà decidit -ho vaig veure de cua d'ull- cap a la caixa forta amb un sac sota l'aixel·la, i trencant l'espès silenci que s'havia produït dintre l'oficina vociferà enèrgicament: "Tots quiets! Que ningú no es mogui!". (Segueixo traduïnt, naturalment).

Va ser en aquell moment que em vaig acabar d'esborronar tot jo en sentir sobre la meva templa dreta el contacte d'un objecte fred i dur que instantàniament vaig intuir que es tractava del canó d'un revòlver. En efecte, un atracador m'apuntava amb un revòlver bo i cominant-me mitjançant un gest repetit amb la mà esquerra, que mantingués el cap baix, sens dubte, perquè no pogués veure res del que allà dintre passava, per la qual cosa havia de seguir bocaterrosa. La mà amb què empunyava l'arma li tremolava notòriament. Uns segons després, i potser perquè sospitava que bocaterrosa i tot jo podia veure alguna cosa -i si que podia seguir veient d'esquitllada com l'atracador de la caixa s'afanyava a ensacar els

paquets de billets- m'indicà que em tombés de cara al sostre, cosa que em vaig apressar a fer. Això, a més de reduir la meva incomoditat em permeté de veure'l, llavors, naturalment, a través del primer terme del revòlver amb què m'apuntava, ara, al front. Anava encaputxat, i de sota la caputxa li sortien unes gotes de suor que li regalimaven coll avall. La mà seguia tremolant-li cada cop més, i en els seus ulls, que anaven inquietats d'una banda a l'altra i que de tant en tant es deturaven en els meus, s'hi reflectia una excitació nerviosa tant o més intensa que la que jo patia. Això em feia témer el pitjor: que a l'atracador se li disparés el revòlver. La meva mort fóra instantània, per descomptat. I moriria de debò, no pas com es mor en un malson. Experimentava una sensació d'angoixa indescriptible i alhora una determinada necessitat fisiològica -ja m'enteneu- que m'esforçava a retenir. Podia morir, doncs, d'un moment a l'altre, cosa que només depenia de la maduresa emocional de l'home que tenia al davant o qui sap si de l'incident més imprevisible. Morir així, de cop, d'un tret al front en una situació com aquella em semblava una manera estúpida de morir. Però, fet i fet, fóra morir, no veure mai més els de casa, ni la noia del quart, segona, ni el raig de sol que entrava cada matí de biaix per la finestra del fons; morir veient un revòlver encastat al meu front, i darrera el revòlver, l'encaputxat odiós, abominable, tant o més neguitós que jo, suant d'angúnia, tremolant de por, amb aquells ulls- dos ulls per tot rostres- que no paraven de moure's i que quan s'aturaven per fixar-se en mi ho feien amb una profunditat tan

estranya que no crec que arribi mai a explicar-me-la plausiblement.

Tot plegat m'anava resultant insuportable i no descartava que d'un moment a l'altre pogués agafar-me un atac d'histerisme. Tanmateix encara tenia esma de pensar que una angoixa semblant era la que devien sentir en els darrers moments els moribunds que conserven un cert grau de lucidesa. I no em sé avenir encara avui que es puguin pensar i sentir tantes coses en tan pocs minuts. És -com ho diré?- com si estiguéssiu veient una pel·lícula projectada acceleradament. I haig de confesar ara una cosa: tant se me'n donava que en aquells moments l'atracador que hi havia a la caixa estigués ensacant els deu o dotze milions que hi devia haver; més aviat, si és que haig de ser del tot sincer, desitjava que enllestís la feina de la manera més ràpida i reeixida i que s'acabés d'una vegada aquella irresistible situació.

No sé ni m'he preocupat se saber si algú va avisar la policia. Però el cas és que, de sobte, va semblar-me sentir les sirenes dels seus cotxes. Constatar-ho i veure que els atracadors desapareixien com si volessin fou tot u. Quasi al mateix temps van sentir-se grans crits i alguns trets al carrer. Els qui érem dintre l'oficina romanguérem quietes, enmig d'un gran silenci, ajeguts a terra -i almenys jo- sense gosar ni respirar. Va ser en el moment en què vaig veure entrar la policia quan em vaig aixecar i talment impulsat per un poderós ressort vaig llançar-me al carrer corrent com un esperitat. Com no se'm va acudir que se'm podia confondre amb un atracador i rebre una ràfega de metrallera? No ho sé pas, però ho vaig fer, i vaig sortir al carrer. Allí, a pocs passos de l'entrada principal del Banc hi havia un grup de persones formant rotllana a l'entorn d'un home estès a terra, al mig d'un pas ze-

bra precisament repintat el dia abans d'un groc molt viu. M'hi vaig aturar. Era el cos sense vida de l'atracador que durant uns minuts inacabables m'havia estat apuntant al cap amb el revòlver que encara duia a la mà. Al costat esquerra del pit, la seva caçadora beig apareixia foradada per dos impactes de bala i a terra començava a formar-se un bassalet de sang. Hom li havia tret ja la caputxa. Tenia la boca entreoberta i lleugerament torçada, com una ganyota a mig fer, i els ulls, clars, oberts de bat a bat, com si contemplés admirat per primera vegada el blau del cel. No devia pas tenir gaire més de disset anys. Els seus cabells eren rossos. Com els del meu fill que, per cert, aquells dies maldava per fer compatible la seva gran afecció discotequera amb l'aprovació del COU.

De cop i volta, barroerament i com embogit, vaig obrir-me pas entre aquell grup que s'anava engrandint per moments i em vaig tornar a posar a córrer amb totes les meves forces carrer enllà, amb una idea fixa: seguir fugint i arribar a casa. Corria sortejant temeràriament els cotxes, topant amb els vianants que al seu torn, irats, m'increpaven i insultaven. Però seguia corrent, sense parar. Tanmateix aviat vaig experimentar una creixent sensació d'ofec, un segament cada cop més acusat de cames, un sentir-me els batecs del cor com em retrunyien al cervell. Vaig arribar just davant de casa, panteixant com ja es pot suposar, i allí, agafat als barrots de la porta de ferro vaig vomitar l'esmorzar i després em vaig anar aclofant, aclofant, i vaig perdre del tot el coneixement. □

AUTOMÒBILS VILA, S.A.

CONCESIONARI
OFICIAL

Rambla Ibèria, 18-22
Tel. 726 39 00
SABADELL